

ПАГОНЯ

РЭГІЯНАЛЬНЫ АГЛЯД: ГОРАДНЯ — ВІЛЬНЯ — БЕЛАСТОК

ЗАСНАВАНА ў 1920 г.

№ 17 (31)

18—24 чэрвеня 1993 г.

Кошт 5 рублёў

У КАРЕЛІЧАХ ёсць усё, апроч крызісу. Падарожныя зацемкі.

Амерыканскі беларус **ЯН ПЯТРОЎСКІ** з Флярыды.

ВУНІЯЦКАЯ ЦАРКВА — шлях да яднання нацыі.

ЯК АБРАБАВАЛІ й раздзелі польскага турыста. З крымінальнай хронікі.

Горад будзеца

Нягледзячы на ўсе нашы цяжкасці, працягвае развівацца магістральная вулічная сетка Горадні, прыстасоўваецца да патрэбаў сучаснага горада, вядзецца рэканструкцыя вуліцы Будзёнага, дзе мяркуецца пракласці тралейбусную лінію.

Працягваецца будаўніцтва бульвара 60-годдзя Вялікага Кастрычніка. Плянзецца таксама прадоўжыць вуліцу Рэпіна да вуліцы Суворова, каб прапусціць па гэтай магістралі транспарт з боку мяжы.

Праўда, калі ўсё гэта будзе скончана, наўрад ці каму-небудзь вядома.

М. ДУБРАВІН.

У інстытуце біяхіміі

У гарадзенскім Інстытуце біяхіміі Акадэміі Навук Беларусі адбылося першае паседжанне нядаўна створанай суполкі ТБМ. Размова ішла аб паходжанні беларускай нацыі і нашай дзяржаўнасці, аб племені «літва», Полацкім княстве й княжанні Міндоўга ў Наваградку. Па пытанні даробку летувісаў ды беларусаў у культуры ВКЛ адбылася дыскусія.

З рэфератам на паседжанні выступіў кандыдат біялагічных навук, старшы навуковы супрацоўнік інстытута І. Заводнік. Кіруе суполкай доктар біялагічных навук прафесар Г. Кавалеўскі. Тэбэмаўцы прапанавалі сваім калегам дапамогу ў перакладанні на дзяржаўную мову навуковых тэзісаў і артыкулаў.

(ск).

Ляснулі даляры

Адзін жыхар г. Находка, што ў Расеі, меўся добра зарабіць у Польшчы. 3 тысячы даляраў сканфіскавалі ў яго на гарадзенскай мытні. Як ён патлумачыў мытнікам, наяўнасць валюты папросту забыўся адзначыць у выязной дэкларацыі. Ляснулі, лічы, 4 млн. рублёў, калі паводле гарадзенскага курсу.

СС-Н-22

ЗША маюць набыць у Расеі з Украінай ракеты СС-Н-22. Амерыканцам карціць даведацца сакрэту гэтай савецкай зброі. Ракеты асабліва выніковыя ў марской вайне. СС-Н-22 можа ляцець усяго на вышыні 5 метраў над паверхняй мора з хуткасцю 3000 км за гадзіну, удвая хутчэй за распаўсюджванне гуку. Кінэтычнай энэргіі адной ракеты стае на тое, каб пераламіць надвая вялікі сучасны карабель.

■ Абураюцца гарадзенскія вэтэраны, што ля помніка Леніну няма, як заўсёды было ўлетку, кветак. Але ж Зелянгас, які рабіў гэта па загаду гаркама, зараз бяз грошай «дзеля ідэі» не згаджаецца ісці на страты.

■ Гарадзенскі спартыўны стадыён болей не называецца «Чырвоны сцяг». Зараз ён, як і наш футбольны клуб, папросту «Нёман».

©. М.

Д. НЯМІ ў Горадні на балконе дама кіраўніка адміністрацыі зблысці з'явілася спадарожнікавы тэлеантэна.

(аб).

РАДА

3 чэрвеня 1993 г. аднавіла свае сходы Каардынацыйная Рада беларускіх згуртаванняў у Летуве. Рада вырашыла, што будзе ня толькі каардынаваць дзейнасць згуртаванняў, але й возьме на сябе ролю афіцыйнага прадстаўніка грамадзкіх беларускіх арганізацый перад дзяржаўнымі ўстановамі Беларусі й Летувы. Апроч гэтага, Рада не прызнала сваім удзельнікам таварыства Беларускай Мовы Віленскага краю. Па-першае, гэтае таварыства ад пачатку не выконвае рэгламенту Каардынацыйнае Рады, а па-другое, старшыня ТБМ М. Матусевіч і сакратар Ю. Гіль толькі й займаюцца тым, што публічна дыскрэдытуюць усе астатнія беларускія арганізацыі й самую ідэю беларускага адраджэння на Віленшчыне.

В. С.

● Пошта

Чытаю вашу газету

На вашу газету па шматлікіх прычынах я не магу падпісацца, але калі бываю ў тым ці іншым горадзе на Гарадзеншчыне, заўсёды купляю яе ў шапіках. Шмат ёсць у ёй станоўчага й цікавага, нешта мне здаецца адмоўным.

Мабыць, нечым «Пагоня» падобна да беластоцкай «Нівы», аднак ваша газета мне больш падабаецца.

Лічу, што правапіс Тарашкевіча, на якім друкуюцца ўсе восем старонак вашай газеты, для многіх гучыць вельмі штучна. І не патрэбна рабіць выгляд, што мы нічога не заўважаем, таму што відавочна, як ворагі беларусізацыі выкарыстоўваюць гэта ў сваіх антыадраджэнцкіх выступах, «тарашкевіца» незнаёмая беларускаму народу. Таму, на маю думку, большасць матэрыялаў трэба друкаваць нармальная мовай, а адну-дзве паласы — «тарашкевіцай».

Па-другое, артыкул у № 13 В. Задалі. Я згодзен з аўтарам цалкам. Больш таго, мне даводзіцца бываць на Беластоцшчыне ў шмат якіх гарадах і вёсках. У Гайнаўцы ўжо дзесяць ці пятнаццаць гадоў будзеца музей Беларускай культуры й невядома, колькі яшчэ будзе працягвацца гэта будаўніцтва з-за адсутнасці сродкаў.

А вось на Беларусі польскія

Генрых Бекіш стаў першым на Гарадзеншчыне арбітрам міжнароднага класа па баскетболу. Гэтага ганаровага звання ён быў удастоены на міжнародным фестывалі ў сталіцы Славакіі — Браціславе.

«Пагоня» віншуе Генрыха й жадае поспехаў цяпер ужо на сусветных баскетбольных пляцоўках.

(ма).

Фатаграфаванне А. УЛАДАСЕВІЧ.

арганізацыі ці ня ў кожным горадзе будуць культурныя цэнтры, школы, і ўлады лагодна ставяцца да іхніх праблем.

На жаль, што патрэбна для Беларусі й беларусаў, уладамі ігнаруецца, бо нідзе, ні ў вярхах, ні ў нізах, нават і блізка няма ніякага патрыятызму.

Паўсюдна могуць зневажаць, выступаць супраць усяго беларускага розныя асобы й нават цэлыя арганізацыі, а ім за гэта — анічога, ніякага штрафа ці спагнання.

Вось такія мае ўражанні. А «Пагоня» жадаю толькі поспехаў.

М. БАРЫСІК,
г. Пінск.

«Маланка» у Парыжы

Фальклёрны беларускі танцавальны ансамбль «Маланка» з Бельска браў удзел у Міжнародным фестывалі ў французскім горадзе Сананбэр. У французай склаліся цёплыя ўражанні аб беларскім фальклёры, толькі яны ніяк не маглі ўцяміць, чаму калектыў беларускі, калі краіна называецца Польшча. Усё роўна было шмат падарункаў і цёплых апладзісмантаў.

А беларускія артысты з Польшчы мелі магчымасць упершыню наведаць Парыж і пазнаёміцца з горадам.

(ав).

Кітайскі камунізм і крыху сэксу

Сотні гарадзенцаў сёння рэгулярна наведваюць аграмадную краіну на ўсходзе — Кітай або Кітайскую Народную Рэспубліку (яшчэ нядаўна й у нас была савецкая, сацыялістычная...). Калі раней кітайскія камуністычныя лідэры былі яшчэ горш тупагалавымі за савецкіх (прыгадаем хаця б «культурную» рэвалюцыю), дык цяпер сітуацыя іншая. Хітрыя партыйцы здолелі захаваць сваю ўладу, пакінуць народ у нэндзе й тым часам нарабіць процьму танных тавараў «для народа», над вырашэннем чаго марна «працавала» Кпсс, ды сканала, ня даўшы сабе рады: тавараў у нас заўсёды храничы не дадох. У астатнім сітуацыя ў Кітаі моцна нагадвае нашы часы «перабудовы», калі партыі нарэшце давалася «дазволіць» сэкс. Гэх, капээс-капээс! Ня кпіць трэ было з тых вузкавокіх, а вучыцца ў іх: сэкс дазволілі, але й тавараў нарабілі, ды ўладу сваю «народную» захавалі. Але цягнік пайшоў ужо...

Дык вось. Мужныя гарадзенцы ды гарадзенкі самааддана пераадольваюць тысячы кіламетраў цяжкой дарогі, часам рыжучыць жыццём ды грашыма дзеля таго, каб мы маглі мець тандэтных кітайскія красоўкі й г. д. Але гэтыя людзі ня маюць магчымасці пазнаёміцца лепш з жыццём братняй краіны, а пагатоў са зьменамі ў камуністычным грамадстве, ня могуць чытаць кітайскіх газет. Дапаможа ў гэтай справе артыкул з газеты «Нью-Ёрк Таймс», які мы друкуем ніжэй.

(Матэрыял чытайце на 6-й стар.).

ГРАМАДЗТВА

Каго гадавалі, таго й маеце

У траўні ў вялікай зале Гарадзенскага вабласнога выканаўчага камітэта адбыўся пленум таварыства вэтэранаў. Мне спадабалася, што многія вэтэраны клапаціліся пра ўшанаваньне загінуўшых папелчнікаў па барацьбе. З цікавасьцю я слухаў зьвесткі пра барацьбу Арміі Краёвай, пра вынішчэньне акоўцамі мірных беларускіх сем'яў, забойствы жанчын і дзяцей.

Засмуціла мяне адно. Гэта тое, што вэтэран з Лідчыны абураўся, чаму ў Лідзе зьбіраюцца паставіць помнік Францішку Скарыне. Гэта, маўляў, паменшыць сродкі на помнікі вэтэранам Другой Сусьветнай вайны. Другі выступовец абураўся, што таварыства Кастуся Каліноўскага з Горадні ставіць непрыёмальныя для яго, вэтэрана, прапановы. Толькі гэтыя спрэчкі прэтэнзіі й напамнілі, што гісторыя Беларусі пачалася не з 1941 года й нават не з 1917, а значна раней, гадоў за тысячу да ўрачыстага пленуму.

Нават старшыня таварыства аховы помнікаў культуры й гісторыі Беларусі па Гарадзенскай вобласці спадар

Аляшкевіч ужо, можа, ў дзесяты раз выступіў з вялікай заклапочанасьцю, што помнікаў для вэтэранаў мала. Аднак нідзе й ніколі я не чуў, каб каго турбавала тое, што прападаюць апошнія сьляды сядзібы бацькі Кастуся Каліноўскага ў Якушоўцы Сьвіслацкага раёна. Праўда, спэцыялісты сьцьвярджаюць, што фундамент хаты нашага слаўтага земляка-патрыёта, які ў 26 гадоў аддаў жыцьцё за беларускі народ, заньсэрваваны. Быў я на гэтым аб'екце, што так чакае рэстаўрацыі. Там гадоў чатыры таму над фундаментам была нацягнута поліэтыленавая плёнка. Цяпер ад яе й следу не засталася. Нічога сабе кансэрвацыя. І гэта так ставяцца да нашай мінуўшчыны тыя, хто павінен па абавязку калі не сумленьня, то хоць службы, ахоўваць яе, нашу даўніну.

Спадар Аляшкевіч абураўся, што насельніцтва не павяжае помнікаў на магілах воінаў, помнікаў камуністычных дзеячоў, хуліганы разбураюць іх, ганьбяць. Вядома, нельга зьняважаць помнік на магіле, але чаму ж маўчалі, як разбуралі цэрквы ды

касьцёлы, як на помніку дзеда Ларысы Геніюш разбілі партрэт, як ськінулі помнік, пастаўлены імі Міклашэвічам яшчэ ў 1909 годзе. Тады гэта ня было «варварствам і коштунствам». Каго выхавалі, таго й маем. Цешчэся, што ваша праца дала плён.

Упэўнены, што дзеячы культуры, вэтэраны іншых краін клапацяцца ня толькі пра свае прывілеі, ня толькі пра помнікі загінуўшым у вайне апошняй, а й пра гістарычныя аб'екты сёвай мінуўшчыны.

Пераканаўча гучыць, што па вэтэрану, які памёр нават пасля вайны, трэба паклапаціцца, ўшанаваць яго, але як можна ня ўспомніць нават пра Давыда Гарадзенскага, які звычайна з невялікай дружнай (800—1200 ваяроў), выганяючы захопнікаў з роднай Гарадзеншчыны, вызваляючы нашых запалоненых продкаў і іхнюю маёмасьць, перасякаў Прусію, даходзіў да Берліну. Чаму маўчыце пра яго, спадар Аляшкевіч, чаму ягоную памяць ня хочаце ахоўваць?

Алесь БЕЛАКОЗ,
в. Гудзевічы.

Ганарар прашу пералічыць на рахунак БНФ.

Эратычная партыя

У Варшаве новы скандал. Абнародаваны некаторыя факты пропуску некаторымі пасламі паседжаньняў Сойму. Нехта езьдзіў за мяжу, нехта займаўся асабістымі справамі. Між тым зробак пасла складае гатовымі трашымі 11 тысяч даляраў, а разам з усімі ільготамі — 20 тысяч, г. зн. дакладна як і ў дэпутатаў іспанскага парлямэнту, эканамічна больш моцнай краіны.

Але, як вядома, Лех Валенса распусьціў Сойм й для некаторых халыва скончылася. Новыя выбары, праўдападобна, адбудуцца ў верасьні. Апынуцца ў Сойме прагнуць лідэры Эратычнай партыі, якая выступае супраць прынятага ў Польшчы ўзімку антыабортнага закона, а таксама за легалізацыю публічных дамоў. Партыя спадзяецца пасьпеху, бо выступае за моцную прэзідэнцкую ўладу й супраць люстрацыі, г. зн. выкрыцьця ўсёй сеткі супрацоўнікаў ды агентаў СБ, чаго не падтрымлівае й сам прэзідэнт. Лідэры Эратычнай партыі сьцьвярджаюць, што на выбарах за іх будучь галасавалі 300 тысяч іхніх прыхільнікаў. Час пакажа. Але відавочна прыемней бачыць у парлямэнце прадстаўнікоў падобнай партыі, чымсьці нашых «выкапняў» з усякіх абвгд.

Напярэдадні падвышэньня цэнаў на самаходы польскія аўтабіджы спусьцелі. Упершыню пакупнікоў было больш за прадаўцоў. Раскуплены й новыя самаходы, й старыя. Але з апошнімі трэба быць асьцярожным. Часам неспраўкаваны пакупнік бывае рады, што знайшоў патрыманы самаход з адносна невялікім прабегам. У большасьці выпадкаў ён застанеца падманутым. Польскія адмыслоўцы аднак даўно не карыстаюцца зашрубкай, каб адкруціць назад лічы на сыідомэтры. Усё робіцца па-сучаснаму: на зломішчах з разбітых самаходаў вымаюцца прыдатныя спідомэтры. Паліцыя пра гэта добра ведае, а вось пакупнікі — не заўжды.

У сквар найлепей у кабрыялеце

У Польшчы праз гарачае надвор'е пачаў расьці попыт на адкрытыя самаходы — кабрыялеты. Абрэзаць дах на «Фольксвагене» каштуе 20 млн.

злотых, а на маленькім «Фіяце» — удвая таньней. Праўда, у адкрытым самаходзе нічога не пакінеш, бо крадуць.

Дарэчы, ідэя таннага аўта для немцаў, г. зн. «Фольксвагена», належала Гітлеру. А вось «за «Фіят»-«малюх» палякі павінны быць удзячныя Гэрэку, якому некалі заманулася, каб кожны паляк езьдзіў на працу невялікім танным самаходам. «Малюх» вырабляюць 20 год амаль без зьменаў, але й дагэтуль мае яго ня кожны. Зрэшты, палякам сёньня больш даспадобы замежныя маркі. А вось для нас, беларусаў, зусім някепска было б мець свой невялікі й недарагі самаход. Мабыць дзеля гэтага нам патрэбны свой «фюрэр» або Гэрэк, але менавіта свой.

(спадар).

У тэўтонскай сталіцы

У польскім горадзе Мальборк — былой сталіцы Тэўтонскага ордэну адбылася рыцарская ўрачыстасьць. На яе прыбыў з Аўстрыі сёньняшні магістр гэтага ордэну А. Вілянд, дарэчы, асоба духоўная. Спадар магістр адзначыў, што былая рэзідэнцыя галавы ордэна — гатычны рыцарскі замак добра адрэстаўраваны палякамі. Ён таксама растлумачыў, што ня стаў апрацаваць магістэрскіх строяў, каб ня выклікаць адмоўнай рэакцыі.

Вяршана ў будучыні склікаць у Мальборку збор прадстаўнікоў усіх рыцарскіх ордэнаў: Мальтыйскага крыжар, Тампліераў, Божых цела, іншых.

(спадар).

● Пошта

Прыкры інцыдэнт

У адной нашай вну адбылося цікавае мерапрыемства, а менавіта абмеркаваньне артыкула, надрукаванага ў цэнтральнай газэце. Абмяркоўвала артыкулы чыноўныя рада, але, мабыць, дзеля публічнасьці, які было ўпісана чырвоным радком у абвэстыцы, «запрашаліся ўсе жадаючыя». Калі сьцісла пра зьмест, дык у газэце крытыкаваўся сам рэктар, а таму першай неспадзянкай сталася тое, што бальшыня вр менавіта яму й даверыла весьці сход, г. зн. абмяркоўваць самага сябе. Ён падзякаваў за давер, адплаціўшы камплэмантам ў тым духу, што, маўляў, у залі згуртавалася лепшая частка калектыву.

А потым адбыўся прыкры інцыдэнт. Сярод іншых жадаючых апынуўся чалавек з рэпарцёрскім магнітафонам. Ад яго раптам з дружнай непрыхільнасьцю пачалі (мажліва, й справядліва) патрабаваць прадстаўіцца, што той і зрабіў. Затым усе прычапіліся да чалавека побач, які сядзеў ціха-спакойна й відавочна ня меў адносінаў да магнітафона. Чалавек быў крыху зьбянтэжаны гэтым хорам галасоў, у якіх скразіла мала не варожасьць. Ён сьціпла адказаў, што прысутнічае прыватна, паколькі «запрашаліся ўсе жадаючыя». Зала ў адказ ня добра загула. «Тэр-рорист!!» Адусюль закрычэлі: «Пусть сию мину-

ту представится, а не то выставить его отсюда!» — За што адразу й прагаласавалі большасьцю галасоў.

Адчуваючы абсурднасьць сітуацыі, чалавек працягваў сядзець, што зусім ужо разьлюшыла залу. Да яго імпатна кінуліся два «рускоговорящие» «хулиганствующие молодчики» са скажонымі нянавісьцю тварамі. Выкрываючы пагрозы, яны пачалі груба хапаць яго за рукі, каб гвалтам выцягнуць з-за парты й ледзьве не дайшло да рукапрыкладзтва.

Дазволю тут сабе невялічкае лірычнае адступленьне. Падобных асобаў нябожчык пісьменьнік А. К-к трапна мянаваў «шаўкамі». У іхніх рухах, жэстах, словах бачылася танчаньне дварнягаў, якім вынес костку гаспадар, і якія ажно млелі ад карценьня пацалаваць яму ў падзяху пэўнае месца...

Бальшыня залы тым часам ажно шалела. Усё гэта нагадвала равучы амфітэатр рымскага цырку, залу маскоўскіх працэсаў 30-х гадоў, трыбуны стадыёна з п'янымі футбольнымі заўзятарамі або ўрэшце нашыя сталічныя сэсіі, на якіх бязьмежна пануе паслухмяна-агрэсіўная бальшыня. Такім чынам, зала яскрава выявіла нянавісьць да журналістаў, а таксама сваю нянавісьць наогул. Як вядома, колькасьць жоўці ў арганізме савецкага чалавека даўно ўжо перавы-

Фатаграфаваньне Б. МЕШЧАРАКОЎ.

шае небясьпечную дозу.

Апынуўшыся побач тав. рэктара, загалёканы чалавек спрабаваў яму выказаць сваё непаразуменьне: у залі апроч вучонай рады прысутнічаюць таксама «ўсе жадаючыя», аднак спачатку безцырымонна чапіліся, а потым наладзілі абструкцыю чамусь адно яму. Анак той, ня стаўшы слухаць, адказаў грозбай выклікаць міліцыю.

Не зьмяняючы тварам, не апусьціўшыся да «узроўню» агрэсіўнае большасьці, чалавек спакойна, годнай хадою пакінуў залу.

Натхнёная першай перамогай, бальшыня ў вернападданым імпаце дала бой «кучке зарвавшихся националистов», дзеля чаго й быў склікан сход. Карацей, усё адбылося паводле падрыхтаванага сцэнарыя.

А рггорос, вернемся зноўку да памянёнага інцыдэнта. Атрымліваецца, што зала разьятрылася толькі з-за таго, што ... пэўная асоба не хацела сябе афішаваць й захоўвала пры гэтым уласную годнасьць. Няшмат жа нам трэба... А калі гэта быў, скажам, апэраўнаважаны, ці можа чалавек «без пашпарту», або папросту завітаў на часіну мясцовы літаратар, каб паназіраць норавы сучаснай інтэлігенцыі дзеля наступнага адлюстраваньня іх на старонках рамана, над якім ён цяпер якраз працуе...

(66),

г. Савецк.

18—24 чэрвеня 1993 г.

3

ЛЮДЗКІЯ ЛЁСЫ

Як Васіль паскупляў у вясковай краме ўсе шнуркі

Легкавік, якім кіраваў мой сябрук Васіль, прыпыніўся ля Ськідальскага гарадскога унівэрмагу. Прыхапіўшы з сабой кайстры, мы ўвайшлі ўсярэдзіну. У гандлёвай залі стаяла ціша. Толькі некалькі гандляроў-палякаў ня вельмі гучна перамаўляліся ў аддзеле абутку, раз-пораз мераючы красоўкі, вырабленыя Лідзкай абутковай фабрыкай.

Пільна прыглядаючыся да цэтлікаў, на якіх ад рукі быў напісаны кошт рэчы, мы з Васілём рушылі ўздоўж гандлёвых шэрагаў. Васіль, якога найбольш цікавіў недарогі абутак, школьныя прылады ды некаторыя хатнія рэчы, спыніўся таксама ля паліцы з абуткам. Пакруціўшы ў руках некалькі пар, ён нетаропка падыйшоў да касірки. Але тая, ўбачыўшы пакупніка з мноствам рэчаў, запратаставала: на рукі даем ня больш дзвюх пар. Васіль падбег да мяне: выручай, сябра, збіраю тавар на паездку да Польшчы, а тут вось такі танны абутак, на ім можна зарабіць там, у палякаў, ня блага. Купі для мяне таксама дзве пары, вось табе грошы... Касірка ўсьміхалася, слухаючы яго, але ўсё ж такі прадала яшчэ дзве пары

абутку.

Апынуўшыся наноў у легкавіку, мой сябрук стаў паціраць рукі і з задавальненнем усё казаў: добры пачатак, калі пойдзе так і далей, то за адну паездку набяру патрэбную колькасць. А зараз наперад, на Шчучын.

За Ськідалем уздоўж дарогі пачалі трапляцца вёскі, і ні адну з іх не мінаў наш легкавік. Вясковыя людзі са здзіўленьнем назіралі, як двое маладых мужчын цэлымі бярэмямі куплялі ў вясковых крамах абутак, вопратку, сякеры, абцугі й многае іншае. Асабліва здзівіліся жыхары вёскі Янчукі Шчучынскага раёна, дзе Васіль набыў каля дзесяці пар хатніх пантофляў і некалькі чаранкоў да сякеры. Пакуючы свой набытак, Васіль ўсьміхаўся: хай сабе дзівацца, а я гэтае дабро ў Польшчы абяру ў далары, тады й паглядзім, у каго будзе больш гумору.

Шчучынская крама «Дзіцячы сьвет» была наступнай, куды вырашыў завітаць Васіль. Мяне дзівіла, што яшчэ тут можа купіць мой сябра? Пахадзіўшы па аддзелах хвілін пяць-дзесяць, Васіль спыніўся каля вітрыны

з школьнымі прыладамі. Яго гандлярскі апетыт прывабілі пэндзілікі для расфарбоўкі. Але тут у Васіля выйшаў канфуз. Крамніца, маладая дзяўчына, запытала, навошта яму столькі пэндзілікаў: што вы, у дзіцячым садку працуеце? Не чакаўшы такога пытання, Васіль разгубіўся, але падтрымаў яго я, сказаўшы, што пэндзілікі яму патрэбны для працы.

Купіўшы адразу прыкладна 300 пэндзілікаў коштам па 6 рублёў 50 капеек, Васіль доўга лічыў свае здабыткі. Ён казаў, што кожны пэндзілік, набыты па старым кошце, прадаць на торжышчы Польшчы можна за 4—5 тысяч польскіх злотых, таму прыбытак будзе някеспкі.

Стаміўшыся ад такога «падарожжа», я папрасіў Васіля вярнуцца дамоў, але ён і слухаць не жадаў, сказаў, што трэба яшчэ трапіць у Масты, там добрыя крамы і можна няблага назапасіцца таварам.

У вёсцы Мікалаеўшчына Мастоўскага раёна ля самай дарогі нам трапілася невялікая крама. Чаго тут толькі не накупіў мой спадарожнік! Яму прадалі абутак, жаночыя кашулі, і шнуркі да ботаў, і папружкі.

Крамніца з задавальненнем пералічвала выручку й гаварыла: «Вось дзякуй, што выручылі, а то нашыя людзі чамусьці не бяруць гэтыя рэчы. Потым, уздыхнуўшы, дадала: бедныя сталі нашыя вяскоўцы».

Мне зрабілася зусім сорамна.

Я сеў у легкавік і болей не хадзіў разам з Васілём. Але ён яшчэ і ў Мастах дакупіў тавару, тых жа пэндзілікаў, алоўкаў, самапісак.

Пры падліку аказалася, што за гэты дзень Васіль патраціў больш за сорак тысяч рублёў, ды яшчэ пазычыў у мяне. Але ня гэта галоўнае. Даўно існуе пастанова ўраду Беларусі аб парадку гандлю. На жаль, яна дагэтуль парушаецца, асабліва ў вясковых крамах, дзе жывуць пераважна людзі пэнсійнага ўзросту. На свае невялікія пэнсіі яны ня здольны купіць сабе нават танныя рэчы. Таму нярэдка крамніцы прадаюць тое, што ёсць у іх краме, ў неабмежаванай колькасці. А гэта вельмі спрыяе разнастайным гандлярам, якія, нічога ня робячы, нажываюцца за кошт перапродажу гэтага тавару ў суседняй Польшчы ці дзесяць далей.

В. ВАСІЛЕВІЧ.

● Людзі беларускага замежжа

Ян Пятроўскі

Упершыню пра беларускага перакладчыка й выдаўца з Амэрыкі Яна Пятроўскага расказала сваім чытачам беластоцкая газета «Ніва» яшчэ ў 80-х гадах. Гэта было кароткае паведамленьне, што жыве на Фларыдзе (ЗША) чалавек, які перакладае на беларускую мову старажытна-грэчаскую літаратуру й выдае яе на ўласныя грошы. А ў сакавіку 1990 года ў той жа «Ніве» зьявіўся пра самога перакладчыка невялікі артыкул «Слова яднае з Радзімай» Вітаўта Мартыненкі.

Друкаваліся ў «Ніве» і іншыя допісы пра Яна Пятроўскага і яго творы. Але больш за ўсё мне запамнілася рэцэнзія Яна Чыквіна на другую кнігу ўспамінаў Я. Пятроўскага «Мэмуары. Стагоддзе ў рэтраспекце (1945—1953)» (Слуцк — Гэйнс-віль, 1991), што зьявілася ў беластоцкім тыднёвіку ў сакавіку мінулага года.

20 студзеня 1905 года ў Слуцку, ў сям'і Дзям'яна Адамавіча й Юстыны Андрэеўны Пятроўскіх нарадзіўся сын, якога ахрысцілі Янам. Бацька рана памёр, таму поўным аўтарытэтам і гаспадыняй ў доме была маці, а таксама старэйшы брат Апанас. Акрамя яго ў сям'і Пятроўскіх было яшчэ сямёра дзяцей. У 1919 годзе Юстына Пятроўская разам з сынам і дзвюма дачкамі выехала ў Вільню. У гэты час тут ужо гаспадарылі палякі. Але нягледзячы на цяжкасці, Ян закончыў гімназію, адбыў службу ў польскай арміі.

У 1928 годзе пачаў вучыцца ў Тэалогічнай школе мэтадыстаў у Клярысаве каля Варшавы. Пасьля яе заканчэньня працаваў год у Варшаве, а ў 1932 годзе прыехаў у Дзярэчын (цяпер Зэльвенскі раён). Тут за чатыры гады Ян Пятроўскі яшчэ бліжэй далучаецца сэрцам і душою да свайго народа, чужога роднага беларускага мовы й песні, назаўсёды захоўвае любоў да гэтага гістарычнага ціхага мястэчка. У першым томе сваіх «Мэмуараў» (ЗША, 1988 г.) ён прысьвяціў Дзярэчын ваялікі разьдзел, які назваў «Дзярэчын — малы Вэрсаль».

У 1936 годзе Яна Пятроўскага пераводзяць у Варшаву, дзе ён служыць пастарам. Але затрымацца там ня было мажлівасці — пачынаецца Другая Сусьветная вайна.

У сакавіку 1941 года Я. Пятроўскі выязджае ў Германію, пасьля ў Аўстрыю, а ў 1953 годзе — у Амэрыку, дзе й зараз пражывае ў штаце Фларыда ў невялікім горадзе Гэйнс-віль.

Яшчэ з юначых гадоў у яго праявілася любоў да вывучэньня моў. Пра гэта Я. Пятроўскі напісаў у сваёй невялікай кніжачцы «На васьмідзесятых ўгодкі» (1985 г.): «З пачаткамі расейскае мовы я запознаўся яшчэ ў Слуцку. Перш, адведаўшы Манастырскую школу на Трайчанах, я пазней два гады хадзіў у Прыходскую школу на Юр'еўскай вуліцы. Польскую мову вывучаў у час фармальнае адукацыі, якая дазваляла мне займаць пазыцыю пастара ў Варшаве ў адной з дзвюх кангрэгацый у месцы, як і становішча сакратара гадовае канфэрэнцыі польскай царквы мэтадыстаў, будучы выбраным на гэтай жа канфэрэнцыі ў 1938 г. і зацверджаны епіскапам Артурам Дж. Морам.

Нямецкую мову пачаў асвойваць у сярэдняй школе як прадмет, а пазней ў штодзённым абыходзе, жывучы ў Нямецчыне, пасьля ў Аўстрыі на працягу чатырнаццаці гадоў. З пачаткамі ангельскай мовы сустрэўся ў тэалогічнай школе ў Клярысаве, а пазней адзін год наведваў вядомую ў Варшаве вышэйшую школу ангельскай мовы, што знаходзілася на

пляцу Збавіцеля, якая, наколькі мне вядома, яшчэ й сягоння там існуе. Украінскі тэкст я чытаю гэтаксама, як і чэскі. Пачаткі лацінкі гэтаксама выводзяцца з сярэдняе школы.

Школа беларускае мовы — гэта школа адносна даўгалетняга майго жыцця. Першым і найлепшым маім прафэсарам гэтае мовы была мая добрая маці гаспадыня Юстына Пятроўская. Пасьля яе йшлі прафэсары: Р. Астроўскі са сваім правапісам беларускае мовы й Б. Тарашкевіч з беларускаю граматыкаю й г. д..»

Гэта сапраўды так. Дзе б не знаходзіўся Я. Пятроўскі, з ім заўсёды была яго родная мова, Бацькаўшчына й літаратурная дзейнасьць.

Жывучы ў Германіі, у 1949 годзе ён выдае на беларускай мове дзве прыгожыя й арыгінальныя паштоўкі. Адна з іх прысьвечана Францыску Скарыне, другая — Дню 25-га сакавіка.

У 1962 годзе Ян Пятроўскі пачынае выдаваць газету «Сьвечак Хрыстовае Навукі», апошні нумар якой выйшаў у 1966 годзе. Разам выдадзена 24 нумары.

Але самай вялікай заслугой спадыра Я. Пятроўскага зьяўляецца тое, што ён упершыню змог перакласьці на беларускую мову й выдаць дыялёгі грэчаскага філэзафа Плятона. У шэсьці асобных кнігах, якія зьявіліся ў Амэрыцы, надрукаваны дыялёгі

«Абарона Сакратаса», «Крытон», «Файдон», «Сымпэзіён», «Іён», «Георгіяс», «Протагорас», «Гіппіяс вялікі», «Пармэнідэс» і «Політэя», а таксама выйшлі ў друку па-беларуску філэзофскія роздумі рымскага імператара Марка Аўрэліяса.

У 1989 годзе асобнай брашурай у Гэйнс-віль на беларускай мове пабачыла сьвет праца нямецкага філэзафа Карла Вільгельма Барона фон Гумбольдта (1767—1835) «Унутраная форма мовы». Яе таксама пераклаў Ян Пятроўскі.

Ня кожная дзяржава можа пахваліцца слоўнікам, які сёння маюць беларусы. Маецца на ўвазе двухтомнік «Грэцка-беларускае слоўнік» Я. Пятроўскага.

Сабраў наш суайчыннік і выдаў на эміграцыі трохтомнік «Лепшых думак чалавека», а таксама іншыя літаратурныя перакладчыцкія працы.

З усіх пералічаных твораў Я. Пятроўскага абмінуць яго «Мэмуары» проста немагчыма. Першы том выйшаў з друку ў 1988 годзе, другі — у 1991-м, а сёлета павінен зьявіцца і трэці. «Мэмуары» уяўляюць сабой ўспаміны аўтара аб прыжытым жыцці. Яны нясуць ў сабе пазнавальную й фактаграфічную вартасць, а таксама зьяўляюцца багатай крыніцай для тых, хто займаецца й цікавіцца гісторыяй царквы мэтадыстаў.

Есьць у «Мэмуарах» й ўспаміны пра Гальяша Леўчыка і Антона Луцкевіча, каштоўнае апісаньне даваенных Слуцка, Дзярэчына, Вільні, Горадні, Варшавы й іншых мясцін, дзе жыў і бываў наш зямляк...

Сяргей ЧЫГРЫН,
г. Слонім.

● Наваградчына

Конь кату не таварыш

У калгасе «Радзіма» Наваградзкага раёна днямі адбыўся продаж жарабят. Калгаснікі набывалі іх для ўласных гаспадаркаў па кошце ад 15 да 40 тысячаў. Для параўнаньня: пародзістыя кацяняты на міжнароднай выстаўцы ў Горадні каштавалі да 140—160 тысячаў рублёў, каровы на рынку — 120—130 тысячаў.

Людзі, як відаць, паступова пачынаюць адчуваць сябе гаспадарамі хоць на ўласных падвор'ях. А некалі ж, пры Хрушчове спэцыяльным указам было забаронена селяніну мець

уласнага каня.

Усё, што дзеецца...

Дэфіцыт мінеральных угнаенняў ды хімікатаў мае і станоўчы бок. Ачунялі ад атруты невялікія рачулікі й азёры. У рэчках Наваградчыны зьявілася стронга.

Незнарок узгадваецца філасофская думка Вальтэра: «Усё, што дзеецца, дзеецца да лепшага».

Бог даў — Бог і ўзяў...

У вёсцы Уселяб, што на Наваградчыне, уначы згарэў уласны гараж дырэктара Наваградзкага пяс-

гаса, дзе захоўвалася тэхніка, запчасткі, бочкі з бэнзінам і сальаркай. Частку ўдалося выратаваць, але згарэлі легкавік і невялікі трактар.

Існуе вэрсія, што гараж падпалілі наўмысна нейкія недабразычліўцы. Ранкам на месца здарэньня панаяхала шмат міліцыянтаў з аўчаркамі, якія марна спрабавалі знайсці сьляды.

Цікава, што некалькі год таму ва Уселябе згарэла вэтэрынарная станцыя, і ніхто вінаватых не шукаў, тым больш з аўчаркамі.

Пошук падпальшчыка працягваецца, а мясцовыя людзі не перастаюць здзіўляцца багатыццю дырэктара.

Падрыхтаваў Б. МОГАЛЬ.

КАНФЭСІІ

ТРЭЦІ ЛІШНІ, альбо

ці можа вунія стварыць рэлігійную канфрантацыю?

Адметнай рысай нашага часу з'явілася масавае вяртанне людзей да духоўнай спадчыны продкаў. Зьнікае мала-памалу «эрзац-культура» камуністых, чалавечтва само выбірае сабе веру й шлях да духоўных каранёў. Але й ў гэтым выпадку ня ўсё проста, на паверхню ўздымаюцца нябачныя дагэтуль часткі векавых праблем, зьвязаныя, на мой погляд, з барацьбой за ўладу.

Незалежнасьць Беларусі ставіць на першае месца адраджэньне беларускай нацыі як ў культурным, так і ў духоўным сэнсьце. Сама ж гісторыя веры ў Бога на Беларусі — гэта многавекавая барацьба за аб'яднаньне Усходняй і Заходняй царквы, і цягнецца гэта барацьба практычна дзевяць з паловай стагоддзяў. Таму сама зьява Вуніі на тэрыторыі ВКЛ — гэта спроба нашых продкаў самім захаваць гістарычна й захаваць сваю дзяржаву. І, як мне падаецца, разглядаць пачаткі гэтага патрэбна з гісторыі расколу хрысьціянскай царквы.

Сама ж гісторыя расколу царквы дакладна паказвае нам, што ў аснове расколу ляжала ня спрэчка аб дагматыцы паміж Заходняй і Усходняй царквой, а складаная палітычная барацьба за ўладу як дзяржаўную, так і рэлігійную. Рым імкнуўся захаваць свой уплыў і адзінаства, ня страціўшы сваіх пазіцый. Канстанцінопаль, стаўшы сталіцай Візантыйскай імперыі, жадаў ня толькі парайнаць сябе, а Рым, атрымаць поўную незалежнасьць, але й рэлігійна ўзьняць сябе нават над Александрыйскай і Анціяхійскай кафедрамі, вядомыя за сваё існаваньне апостала-

мі.

Але вернемся да Вуніі. Узьнікла яна на тэрыторыі Вялікага княства Літоўскага, Рускага і Жмудзкага — гэта значыць там, дзе як ні ў адной дзяржаве існавалі нароўных адносінны як да Заходняй, так і Усходняй царквы. На гэтых землях вельмі востра сутыкнуліся місіянерскія інтарэсы Усходу й Захаду.

Натуральна тое, што на тэрыторыі адной дзяржавы было невыгодна мець дзьве царквы, якія змагаюцца адна супраць другой. Таму ўзьнялося пытаньне аб саюзе паміж імі. Першым, хто пачаў стварэньне Вуніі, быў Вялікі князь Вітаўт. Але закончыўся працэс праз 180 гадоў, у 1596 годзе, калі была заключана Вунія праваслаўнай і каталіцкай царквы.

Тут мне хацелася б апаніраваць сьвятару Сьвята Уладзімірскай царквы Аляксандру Раманчуку, які ў сваім артыкуле ў «Гарадзенскіх эпархіяльных ведамасьцях» за жнівень 1992 года піша аб немагчымасьці нацыянальнай беларускай царквы. Так, Царква Хрыстова наднацыянальная, але не праваслаўная, якая заўсёды адрознівалася русізмам. Характэрнай рысай наднацыянальнасьці царквы, г. зн. ўсяленскасьці, ёсьць: 1. **Наяўнасьць ўсяленскае главы.** 2. **Пропаведзь ўсім народам.** 3. **Наяўнасьць груп хрысьціян у розных краінах.** Нарэшце, ці не Хрыстос гаварыў аб пропаведзі ўсім народам? А пропаведзь ажыццяўляецца на нацыянальнай глебе й на нацыянальнай мове.

Згодзен, што неппулярнасьць, слабасьць Грэка-Каталіцызма на тэры-

торыі Вялікага княства Літоўскага мела месца, але абгрунтаваньне гэтаму — цяжкая гісторыя 1596—1839 гг. Не было практычна ўмоў для мірнага разьвіцьця, бо 600 гадоў да Вунііцтва Беларусь была праваслаўнай. Хрышчэньне беларускіх земляў адбылося да царкоўнага расколу 1054 года. З 988 года прыблізна да XIII стагоддзя захоўваліся сувязі з апостальскай сталіцай сьвету Рымам у супрацьвагу Канстанцінопалю. Толькі палітычныя інтрыгі й войны разрывалі сувязі Усходніх і Заходніх хрысьціян.

Вунія 1596 года не была гвалтоўнай. Гэты дабраахвотны саюз падпісалі практычна ўсе епіскапы, за выключэньнем двух: Капусьцінскага й Бало-бана. Што дрэннага ў тым, што беларусы становіліся каталікамі? На тое ёсьць воля Хрыста. Ён хацеў бачыць Царкву адзінай, ставячы на чале яе Пятра.

Вунія на тэрыторыі Беларусі праіснавала да 1839 года. Царскі ўрад дзейнічаў у сваіх палітычных мэтах пры дапамозе хлусьці й катаргі. Парушэньне міру ў Рэчы Паспалітай адбылося не па віне Вуніі. Таму многа іншых прычын: зьяўленьне маскоўскай патрыярхіі й стварэньне з Масквы «III-га Рыма». Здрадніцкае паўстаньне казакаў, падбукторваньне якіх ішло ад турэцкіх патрыярхаў, якія існавалі за грошы з Украіны, садзейнічала расколу некалі магутнай і самай вялікай Эўрапейскай дзяржавы.

Пасьля рэвалюцыйных бураў пачатку XX стагоддзя на тэрыторыі

адраджанай польскай дзяржавы зноў адраджаецца вуніяцкая вера. Палітычна не выгодная для Масквы, ў 1946 годзе пад націскам НКУС на Львоўскім саборы Вунія была скасавана. Вернікі й сьвятары-вуніяты былі падвергнуты ганеньням, як і прыцары, менавіта за яднаньне канфэсій, ўгодных Хрысту.

У выніку развалу імперыі камуністых і гібельлю карных інстытутаў, бясспрэчна, павінна быць адраджана тое, што было імі ж зьнішчана. І як бачым, гэта ўжо адбываецца, хоць і не без болю. Успомнім сутычку паміж праваслаўнымі й грэка-каталікамі Заходняй Украіны...

Як мне бачыцца, адраджэньне вуніяцтва магчыма таму, што яму ўласьціва, як і каталіцтву, сусьветнасьць і вышэйшая мэта. Безумоўна, што адна праблема можа разглядацца з розных пунктаў погляду.

Адраджэньне грэка-каталіцкай царквы выклікае супрацьборства, асабліва сярод праваслаўнага духавенства. Бо гэта, на іх думку, павінна прывесці, ў першую чаргу, да значнага зьмяншэньня прыходаў і абвастрэньня рэлігійных супярэчнасьцяў. Але на праблему трэба глянуць і з пазіцыі грэка-каталіцкай грамады, якая жадае ўсталяваць справядлівасьць ў адносінах да яе. Ды й ўсяленскасьць грэка-каталіцызма можа адыграць рашучую ролю ў аб'яднаньні дзьвюх сястрынскіх канфэсій. Канфрантацыі ня будзе, калі з царкоўных кафедр прагучаць заклікі аб агульнай малітве за аб'яднаньне ўсіх хрысьціян.

А. САФУ,
слухач каталіцкага каледжа св. Фамы Аквінскага ў Горадні.

«У Карэлічах ёсьць усё, акрамя крызісу»

Люблю падарожнічаць, аднак доўгі час нікуды не выязджаў з Горадні...

З раніцы яшчэ хочацца спаць, едзе чамусьці праз рынак, хоць ёсьць іншая дарога. Паўсюдна гарэлка, далары, цыгарэты. Яшчэ зусім рана, а людзей ужо, як пчолаў у вульлі. Упершыню адчуваю задавальненьне, што пакідаю свой горад, хоць і не надоўга.

Неяк ляніва падымаецца сонца й здаецца, што прыгрэе яго дзе-небудзь пад абед. Аднак ужо за Шчыным у машыне становіцца занадта цёпла. Тут яшчэ знаёмыя мясціны, некалі даводзілася бываць.

Лета. Зусім не такое, як у Горадні. Сенакос. Роўнячкі й нізенька скошана трава, недзе складзена ў снапы, пасуцца каровы, жанчыны полюць буракі.

Ізноў горад. Наваградак. Ён яшчэ сьпіць, недзе на гары пашкодзіла трубу, й вада сыяе ў самы ніз, да першых дамоў. Горад чысьценькі, малы й зусім непдабны на мой.

Я ўпершыню трапіў у Карэлічы.

Мястэчка чамусьці нагадвае мне вёску, якая прাপрусту стаіць пры дарозе. Аднак рахунак ў адзіным новым гатэлі за адну ноч у маленькім пакойчыку са старым чорна-белым тэлевізарам прымушае сумнявацца, што я трапіў некуды за ваколіцу.

У мясцовым райвыканкаме на невялікім плячы вельмі сустракаюць гасьцей. На дзіва, паўсюдна прыёмна гучыць родная мова. Навукоўцы з Менску ўважліва разглядаюць невялічкую выстаўку дэкаратыўна-прыкладнога мастацтва карэліцкіх майстроў, архіўныя дакумэнты, зьвесткі аб

пісьменьніках, якія паходзяць з гэтай зямлі, і іх кніжкі. На паліцах выданыя Я. Чачота, Я. Брыля, В. Іпатавай і шмат іншых.

Увагу прыцягвае незнаёмы раней беларускі рукапісны помнік канца XV пачатку XVI ст.ст., створаны для царквы ў вёсцы Малыя Жухавічы Карэліцкага раёна: «Пісаны ліст царкоўнаслаўнае мовы з многімі беларускімі асаблівасьцямі. Чатыры мініяцюрныя выявы эвангелістаў, застаўкі, ініцыялы выкананыя ў золце, загалюкі пісаныя кінаварам».

Зразумела, гэта не істакі. Пад нізам подпіс: «З 17 ст. зберагалася ў Жыровіцкім манастыры, з пачатку 1920-ых гадоў у Беларускаму музэі ў Вільні, зараз у бібліятэцы АН Летувы».

Перад уваходам у актавую залу вялікая галава Леніна. Напэўна з бляхі, зусім недарэчная ў гэтым інтэр'еры. Здаецца, калі хто й зьвяртае на яе ўвагу, то толькі са спачуваньнем.

Першыя карэліцкія краязнаўчыя чытаньні. Такая падзея ў Карэлічах ўпершыню. Ладзіцца яна мясцовым райвыканкамам і Нацыянальным навукова-асьветным цэнтрам імя Ф. Скарыны. Прывітае 600-годдзю мястэчка Карэлічы й Мір, якое будзе адзначаць у 1995 годзе.

Намеснік старшыні Карэліцкага райвыканкама А. Самец, былы настаўнік, мясцовы чалавек, без паперкі, па-беларуску, падкрэсьлівае значнасьць гэтай падзеі для Карэліцкай зямлі, нагадвае, што ў іх раёне адкрыта ўжо шэсьць стаянак першабытных людзей.

Дарэчы, у зале шматлюдна: на-

стаўнікі з усяго раёну, рабочыя, сяляне, мясцовая інтэлігенцыя. Пасьля ўступнага слова намесніка старшыні райвыканкама прыходзяць думкі, што ў лепшым выпадку такія людзі ў нас толькі ў намесніках...

«У кожным раёне можна знаходзіць гісторыю нашага народа, толькі трэба паўсюдна ставіць знакі, каб людзі ведалі, што мы жывём тут тысячы гадоў», — зазначае М. Чарняўскі, кандыдат гістарычных навук. Некалі ў маладосьці яму давялося сваімі нагамі зьмераць Карэліцкую зямлю.

«У 1966 г. на Гаагскай канфэрэнцыі да самых значных помнікаў сьвету залічылі Мірскі замак і Сынкавіцкую царкву, што ў Зэльвенскім раёне. Да прыкладу, у Летуве ёсьць толькі адзін помнік такога значэньня. Архітэктар, які збудаваў замак у Міры, па паходжаньні італьянец, але, дзякуючы сваёй выключнай таленавітасьці, увасобіў, і вельмі яскрава, усе магчымыя асаблівасьці тагачаснай беларускай культуры...» (Т. Габрусь «Мірскі архітэктурны шэдэўр»).

М. Яніцкая: «Габэленавая мануфактура створана ў Карэлічах Радзівіламі. Частка габэленаў, якія ведала некалі ўся Эўропа, зараз захоўваюцца ў музэях Польшчы й на Украіне».

Свой даклад «Ураджэнец Мядзведкі — нацыянальны герой Чылі, Ігнат Дамейка як вучоны й падарожнік» А. Мальдзіс не чытаў, паколькі ён будзе надрукаваны ў мясцовай газэце. Толькі каратка паведамлю, што ў Чылі жыве праўнучка І. Дамейкі — Эва Адахоўская, якую запрацілі на зьезд Беларускай сьвету ў Менск. А таксама дадаў, што ў цэнтры

Сант-яга стаіць помнік нашаму слаўтаму земляку, які, дабраўшыся да гэтай краіны, аддаў усяго сабе дзеля новай Радзімы. Яго імем названы адзін з гарадоў Чылі, толькі, на жаль, у нас на Беларусі, яго імя не ўвекавечана.

На правах кіраўніка Нацыянальнага навукова-асьветнага цэнтра імя Ф. Скарыны Адам Мальдзіс паведаміў, што зараз пры іх структуры ўтвараецца новы аддзел, які будзе займацца адшуканьнем твораў мастацтва Беларусі, якія ў свой час трапілі за мяжу. Апытніцтва дадаў, што ўжо зараз зьявілася надзея вярнуць на радзіму Карэліцкія габэлены з Львова й бібліятэку Хрэптовіча з Кіева. І ўрэшце перадаў намесніку старшыні райвыканкама падрабязную карту Карэліцкага раёна, прывезеную з Польшчы, якая была складзена немцамі яшчэ ў 1916 годзе.

Найболей мясцовых жыхароў уразіў даклад Лідзіі Савік «Адзін з пачынальнікаў амэрыканскай астранаўтыкі — наш зямляк, прафэсар Барыс Кіт». Дакладчыца неаднойчы сустракалася ў ЗША й Нямеччыне з вядомым навукоўцам, якому ўжо 83 гады й які дагэтуль марыць бачыць Беларусь, сваю Радзіму, свабоднай і прыгожай. Ён нават даслаў план і праграму ўнівэрсітэта, які хоча стварыць у Наваградку на свае грошы, дзе сам некалі вучыўся.

А. Мальдзіс уключыў дыктафон, дзе запісана яго размова з Б. Кітам. У зале прысутнічае родная сястра славутага амэрыканскага беларуса, якая й дагэтуль жыве ў Карэлічах.

ПЕРАКЛАДЫ

Смаргонь

Буйны міжнародны навуковы сямінар адбыўся на мінулым тыдні ў Смаргоні. Арганізавалі яго мясцовы завод аптычнага станкабудавання і рэдакцыя беларускага часопіса «Вакуумная тэхніка і тэхналогія».

З дакладамі на сямінары выступілі навукоўцы з Рыгі, Менску, Санкт-Пецярбургу, Казані, Масквы, а таксама спецыялісты Смаргонскага завода аптычнага станкабудавання. Размова ішла аб праблемах, што звязаны з вытворчасцю вакуумнай тэхнікі. Дарэчы, Смаргонскі завод — адзіны на Беларусі вытворца такога абсталявання. Тут запланавана ў бліжэйшыя гады наладзіць выпуск вакуумных устаноў для электроннапромнавага пераплаву і зваркі, іншага абсталявання.

М. МІХАСЕЎ.

Фатаграфаванне А. МАКАРЭВІЧ.

Б. Кіт займаўся адкрыццём вадкага вадароднага паліва, на якім лётаюць у космас усе ракеты. Ён зьяўляецца ганаровым чынікам самых вядомых універсітэтаў у свеце, яго гонар можа належыць народу любой краіны, толькі не Беларусі...

Для Карэліцкага краязнаўчага музея А. Мальдзіс перадаў копію ганаровага дыплама Марыінскага ўніверсітэта, які належыць Б. Кіту.

Адным з апошніх слова ўзяў Народны пісьменьнік Беларусі Янка Брыль. Да гэтага аб яго асобе шмат казалася ў адным з выступленняў. Аднак у зале стала зусім ціха. Праўда, пісьменьнік быў нешматслоўны, толькі шыра ўсім падзякаваў за гэтае сапраўднае свята.

У Карэлічах даволі сучасны рэстаран. Прыгожы посуд, сталы нават засэрвіраваны двума відэльцамі й, на думку менскіх навукоўцаў, палудзень напросту шыкоўны. Нехта нават заўважыў, што ў Карэлічах ёсць усё, акрамя крызісу.

Праграма дня вельмі насычаная і таму мы доўга не сядзім, едзем у Мір.

Побач з намі ў аўтобусе Народны пісьменьнік Беларусі Янка Брыль. На яго ўся ўвага, а ён не стамляецца ўвесь час нешта апавядаць. Праяжджаем праз вёску, дзе ён нарадзіўся. Прыгожыя краявіды, маляўнічыя мясціны. «А вось гэтую царкву апісаў У. Караткевіч у адным са сваіх твораў. А ў гэтай вёсцы, бачыце, адны новыя дамы. Неяк сярод ночы загарэлася хата самай шкоднай жанчыны і ніхто не пайшоў яе тушыць. А ад яе потым згарэла палова вёскі...» Здава-

ПАНЕ рэдактар.

Я прачытаў гэты панаў «Вялікі выступ». Якісьці пасажыр, відаць, забыўся й пакінуў часопіс у маім самаходзе. У мяне якраз было крыху часу. Перада мной стала ў чарзе з дзесяць «Мэрсэў». Хто ж гэта тады паедзе маім «Фіятам»? Кожнаму падай штось самае сучаснае. Карацей, прачытаў я апавяданьне. Але няхай пан ня думае, што я зараз пачну яго хваляць. Наадварот. Не падабаецца мне тое, што напісаў пан.

Заўважыў пан таго старога у вакне, зразумеў, што той хоча зрабіць, дык і няцяжка было пра тое напісаць. Гэта як бы з фотаапаратам: пстрык і чалавек гатовы. У нас некаторыя аматары так усё апісваюць (таксама й пан), аднолькава як прыймае страхавы доктар — без доследу арганізма пацыента.

Я з 27-га году. Жыццё ведаю, бо ў часе вайны гандляваў самагонам. Гэта ўсё адно як універсітэт. Прадаваў я тую атруту розным людзям. Пан скажа: ах ты, паскуднік, спойваў Польшчу. Мож і так. Але ж мая маці пяць год усю акупацыю хварэла на рак. Не, не хварэла. Памірала пяць год. Я ўпершыню біўся тады галавой аб сцену. Яна енчыла раўнамерна, пры кожным уздыху. Можна было па гэтым вымяраць час. Я сам купіў ёй першую бутэльку. Вельмі сьмярдзела. Давялося заправіць палёным цукрам. Потым яна піла ўжо без гэтага. Грошы знікалі. Вось тады я й сам пачаў гандляваць тым сьвінствам. Яна перастала енчыць. Калі я прыязджаў з таварам дахаты (ездзіць даводзілася пад

АНАНІМ

Апавяданьне

Пётркув), ад бутэлькі заставаўся адно пах. Маці спала. Зрэшты, ня ведаю, ці быў то сон. Я падымаў ёй галаву й прыкладваў да вуснаў рыльца бутэлькі. Адны кахаюць маці больш, другія менш. Для мяне яна была й маці, й бацькам, і ўсім тым, што звычайна апавядаюць пра сваіх дзядоў. Я на радзіўся пазашлюбным. А яна, служанка, жыла гэтак, што ніхто ніколі не назваў мяне байструком. Але зараз я не падпішуся пад сваім лістом. Не магу. У мяне трое дзяцей, яны нічога ня ведаюць. Калі жонка бывае злуе на мяне, дык грозіць, што раскажа ім усё. Яна адна ведае. Яна нядобра. Да нядаўняга часу я думаў, што мусі так быць, як ёсць і што ня можа быць інакш. Людзі гавораць пра нас «маюць ладны дамок, дзеці здаровыя, яна гаспадарлівая, чаго ім яшчэ бракуе для шчасця?» Нічога не

Ежы Пшэзьдзецкі

скажу, зарабляю я няблага. Дом збудавань нядрэны, гэта факт. Толькі блага, калі даведзешся, што на свеце ёсць яшчэ шмат розных шчасцяў. А ня толькі адно-адзінае. Аднолькава як з маркамі самаходаў. Пан можа з мяне пасьміхацца, але я, ужо немалады, толькі нядаўна зразумеў, што сеў не на свой воз і што ўсе пятнаццаць гадоў падманваў сябе, быццам еду ў шумным кірунку, а было якраз наадварот.

Вазьнічыя коні даўней мелі на вачах збоку скураныя латкі, каб цікавіліся толькі тым, што наперадзе. І нічым іншым. Я заехаў ужо задалёка. Нічога нельга змяніць. Адно баліць. Я для сям і нібы той таксомэтр, што выбівае лічбачкі. Грошы, грошы... Ведаю, што я быў бы шчасны, каб гэта была ТАЯ жанчына. Тады я мог бы не разьбінаючыся цэлымі днямі «крышыць каменёне».

(Працяг на 8-й стар.)

«Свабода» будзе жыць!

Як вядома, у зьвязку са сканчэньнем халоднай вайны й у мэтах паляпшэньня амэрыканскага дзяржаўнага бюджэту прэзідэнт Клінтан меўся спыніць з наступнага году фінансаваньне радыёстанцыі «Свабодная Эўропа» й «Свабода», у складзе якой існуе таксама беларуская рэдакцыя. Днямі адбылася эўрапейская нарада па пытаньнях надалейшага разьвіцьця інфармацыйнай прасторы. Удзельнікі пагадзіліся, што патрэба ў гэтых дзёлах радыёстанцыяў застаецца. Напрыклад, «Свабодная Эўропа» будзе пераарыентавана на краіны былой Югаславіі. Складаная палітычная сітуацыя ў былых савецкіх

рэспубліках вымагае існаваньня радыё «Свабода».

Абедзьве радыёстанцыі, як было паведамлена, будуць уключаны ў склад «Голаса Амэрыкі».

Я. САПЕЖЫНСКІ.

Папа ў Іспаніі

Рымскі папа Ян Павал Другі наведваў з пілігрымкай Іспанію. У Севільі ён выступіў перад шматлікім зборам вернікаў, дзе прысутнічалі кароль Іспаніі з каралевай. Іспанія традыцыйна каталіцкая краіна, а іспанцы — добрыя вернікі. У сваёй казані папа гаварыў пра падзеньне маралі, распаўсюджваньне абортнаў, распад сям'і.

(са).

лася, што гэты чалавек ведае тут усё не толькі аб кожнай хаце, але аб кожным дрэўцы, кожным камяні. І неяк упэўнена й добра чуецца побач з ім.

Мір. Будаваўся гэты прыгожы чужоўны замак адно дзесяцігоддзе, а рэстаўрацыя цягнулася ўжо дваццаць пяць гадоў. Дарагія будматэрыялы раскрадаюцца, потым узьнікае пажар і вінаватых ніколі не знаходзяць. І так ужо неаднойчы.

А замак ўсё роўна ўражае сваёй веліччу, адчуваецца, якой дзяржаве ён мог належаць. На адной з вежаў прарасла бярозка й зазеленела.

Нейкі п'яны дзяцюк прыбіўся да нашае групы й просіць цыгарэтаў. Кажы, што навучэнец мясцовай рэстаўрацыйнай вучэльні й прыехаў сюды аж з Екацярынабурга, каб атрымаць адукацыю. Вось такія нацыянальныя кадры рыхтуюць у Міры.

Мы ня доўга знаходзімся ў замку, і наш шлях далей на Сьвіцязь. Толькі тут у гэтым ціхім куточку, на берэзе прыгожага чыстага возера адчуваеш, як шмат уражаньняў атрымаў за адзін день. Ад чыстага ляснога паветра й водару кветак кружыцца галава. А вада ў Сьвіцязі празрыстая-празрыстая, нават калі й адплываеш далёка ад берага.

Усім маім калегам з Горадні тут вельмі падабаецца, марым прыехаць сюды на адпачынак. Кошт аднае пучэўкі на месяц у прафілакторыі складае 38 тысяч рублёў.

На берэзе возера прыгожы грабавы лес, і мы ня хочам ад'язджаць назад у Карэчылі, але ўжо вечарэе.

У аўтобусе ўгадваецца інтэрв'ю са швайцарскім паслом у Беларусі, калі той праехаў толькі ад аэрапорта

да Менску й ўразіўся непаўторнымі беларускімі краявідамі, нават ня горшымі, чым у яго на радзіме. Нешта падобнае адчуваю й я.

У гатэлі не сядзіцца й ня сьпіцца. У мястэчку ціха й блэзгодна. Аднекуль даносіцца музыка, і мы выходзім на яе. Танцы, моладзь, каларовыя агні. Трохі зайздросьціш іх узросту. Праўда, у Карэлічах моладзь на доўга не затрымоўваецца, пасля школы большасьць зьяджае хто куды, аднак на канікулы ці ў адпачынак вяртаюцца толькі дадому. Тут такая ж цывілізацыя, як і паўсюдна, але па савецкім звычаям чамусьці ўсе выбіраюць вялікія гарады. Вядома, у Карэлічах няма тэатраў, але ці гэта галоўнае для іх у чужых гарадах. А камэрцыйны шапкі з замежнымі цыгарэтамі, півам, гарэлкай, напоямі — усё як у Горадні або Менску. Ды яшчэ шмат такога, чаго ніколі не сустрэнеш у вялікіх гарадах: цішыня, пакой, ветлівыя людзі, невялічкі гародчык побач з домам і шмат гнёздаў буслоў. Напэўна, ў маладосьці гэта не галоўнае.

У нядзелю Сьвята песьні й працы. У царкве звоняць званы. Вядома, да яго рыхтаваліся спецыяльна, але такога багацьця я не бачыў ад застойнага часу. Розныя шынкі, рулеты, вэнджаніна, напоі, лікворы, шампанскае, цукеркі, шакалад і асабліва печыва. Тарты, пірожныя, выпечаныя з цеста лімоны й абрыкосы, фігуркі розных зьяркоў, якія й зьвесьці напросту шкада.

Прадаўшчыца з гонарам кажа, што ўсё гэта наша, карэліцкае, выпечанае

мясцовымі кулінарамі. Памідоры каштуюць толькі 360 рублёў. Пасьля Гарадзенскага рынку нават ня ведаеш, куды глядзець. Людзі зьехаліся з усяго раёну, але нідзе побач з шапікамі не зьбіраецца натоўп. Такое ўражаньне, што ўсім усяго хапае. Праўда, адзін сталы мужчына заўважае мне, што гэта толькі суб'ектыўныя ілюзіі, а на самай справе ўсё ня так ужо й добра.

На сцэне амфітэатра фальклёрныя калектывы з усяго раёну. Адчуваецца, што беларуская культура тут захавалася болей чым дзе-небудзь у нашай вобласьці. Асабліва, калі бачу трох дзядзькоў-музыкаў з бубнам, скрыпкай і гармонікам. А яшчэ ўражае тутэйшае вымаўленьне, песьні так і льюцца. Хораша.

У цяньку дзьве маладыя дзяўчыны прапаноўваюць набыць самаробную мэблю: столікі, табурэткі, вешакі, сьвечнікі. Мы разгаварыліся: робіць гэта ўсё бацька, а самі яны з Міру. Дзялюся ўражаньнямі з дзяўчатамі аб іх прыгожых мясцінах, аднак яны не ў захапленні. Кажуць, што ўсё роўна прыйдзе час і зьведуч адсюль. Праўда, самі, не заўважаючы, увесь час апавядаюць мне пра Мірскі замак розныя гісторыі й легенды, якія ў чора не пачуў нават ад навукоўцаў.

На жаль, і гэты дзень скончыўся хутка. Па дарозе дамоў мы яшчэ раз заехалі на Сьвіцязь і пакупаліся. Усю дарогу ехалі моўчкі, напэўна, кожны застаў тут нешта сваё, чым ні з кім не хацеў бы дзяліцца.

А да Карэліч усяго тры гадзіны, калі ехаць уласнай машынай з Горадні.

М. КАРНЕВІЧ.

ПРЭСА / ГАРАСКОП

Пакланіцеся родным магілам...

Яна ляжала ў труне, такая родная, такая дарагая і любая... У сіненькай сукенцы, якую заўсёды беражліва перакладвала з паліцы на паліцу, прыгаворваючы: «Калі я памру, апраціце мяне ў гэтак».

Ад тых словаў рабілася невыносна жакліва, жудасна, і, глытаючы сьлёзы, я прыціскалася да яе. Я ня верыла, не ўяўляла, што сьвет можа існаваць без майго самага дарагога чалавека, якім была для мяне бабуля Надзя.

Здарылася... Я бачыла, як яна адыходзіла. Некалькі дзён нечалавечых пакутаў. Дыягназ медыкаў — інфаркт. Па-нашаму — гора велічыннай на ўвесь белы сьвет. Нават калі канвульсіі падкідвалі яе непаслухмяна — цела на балыйчым ложку, яна старалася не стагнаць. Толькі скрыжталі зубамі. Баялася не напалохаць. Не хацела, каб мы бачылі яе пакуты. Прасіла пакінуць палату...

О Божа, як хацелася ад гора біцца галавой аб сцяну, крычаць да стрэты голасу, ірваць на сабе валасы! А больш за ўсё — памерці разам з бабуляй. Так было б лягчэй. Але Бог, забіраючы блізкіх нам людзей, пакідае нас на пакуты доўгія і знясілавуючы.

... Я запальвала ўсё новыя і новыя свечы, і бы ў забыцці, глядзела на

дрыготкія язычкі полымя. Знясілеўшы ад сьлёз і болю, успамінала, успамінала...

... Для нас было заўсёды сьвята — начаваць у бабулі. Таму заўсёды спрачаліся з братам: каму заставацца? Часьцей за ўсё гэта ганаровае права даставалася мне, першай і самай старэйшай унучцы. І, праводзіўшы за браму маму, тату, братоў, я набывала крылы... Менавіта там, у невялікай кватэры старога-старога дома я адчувала сябе сапраўды свабоднай. Не было слова «не». Былі фантазіі і забавы. Малюнкi й вершы, акрабачныя практыкаваньні і палёты на арэлях... А ўзімку, калі невялічкае балотца ў двары дома пакрывалася лёдам, бабуля сядала на аленца і, ацэньваючы мае паказальныя выступы на каньках, выстаўляла заўсёднае — 6:0. Яна бяскоцца слухала мае байкі і школьныя навіны, захоўвала дзёньнікі і сшыткі. Мы разам, употай ад мамы, пісалі лісты на тэлебачаньне, дасылалі мае каракулі на «Выстаўку Буратіна». А яшчэ чыталі казкі і пісалі «апаўдзеньні», вышывалі і рабілі каралі з ягад, гралі на гітары...

Разам са мной перажывала і пакутавала, рабіла адкрыцці і кахала мая любімая бабуля... У маім сэрцы не было куточка, невядомага для

яе. Мяккая, тактоўная, інтэлігентная, яна давала мне столькі, колькі не пасьпявалі даць заўсёды зацятая пэдагагічнай працай і грамадзкай работай мама й тата, школа, сябры...

... Раніцой я праціналася ад паху драўніны, бабуліных пацалункаў і адчуваньня бяскоццага шчасьця. Для майго ложка стаяў букет сьвежых кветак, нашых з бабуляй любімых кветак — дзядуляў падарунак. Мне было ўжо дваццаць, і ў Астрыну я прыяжджала ня вельмі часта... Усё сьпяшалася.

... Не пасьпела. Ну чаму ж тады не сказала, як я люблю яе, як удзячна за дабрыню і пяшчоту? Чаму не знайшла часу выслухаць яе аповяды пра сіроцкае дзяцінства і галечу, пра вайну і перажытае гора, пра няпростое жыццё? Ну чаму наша любоў такая эгаістычная? Чаму робімся чулымі і разумнымі ўжо потым, калі страчваем?

... «Бабулечка, любімая, родная, пачуй мяне!» Жудасная цішыня ў адказ. Твар бледны, безжыццёвы... Мае дарагія пяшчотныя рукі, якія выкармілі мяне, якія супакойвалі і даравалі, якія так лёгка перабіралі струны гітары і пяклі прысмакі...

Душа ёе ў раі, я ведаю гэта дакладна. Бо не былі людзей больш сьветлых і высакародных. А цела.. Яе пахавалі побач з маладым сынам,

маім дзядзькам, трагічная сьмерць якога, я ўпэўнена, адабрала лепшыя бабуліны гады.

Невялічкі ўзгорак, захаваны ў цэмант... Гэта мая бабулечка Касцяноўская Надзя Мікалаеўна. З помніка глядзіць адкрыты добрадушны твар рускай жанчыны. Беларуская зямля прыняла яе, бежанку, з чатырма знясіленымі ад голаду дзецьмі ў сорок трэцім. Беларуская зямля дала жыццё нам, яе ўнукам. І праўнукам, якіх яна, на жаль, ня ўбачыла. Беларуская зямля назаўсёды прыняла яе цела...

Таму Астрына для мяне — ня проста Радзіма й месца, дзе дажывае век дзядуля. Астрына — гэта сьвяты куточак, які заўсёды быў магітам, прыцягвае й будзе прыцягваць мяне, маіх бацькоў, братоў, майго сына. Бо там магілы нашых родных. Там магілы любімых суседзяў і настаўнікаў. Магілы продкаў.

Мы — іх працяг. Яны — наш пачатак. Паяднаныя кроўю і моцнымі пачуццямі, мы непадзельныя адныя з другімі. Як непадзельныя мы са сваімі дзецьмі... І з дзецьмі дзяцей... Памяць — нябачная ніцейка, якая працягнулася ад пакаленьня да пакаленьня і ўвесь час нагадвае тым, хто жыве: вы ня можаце, ня маеце права жыць дробязна.

А. БІБІКАВА.

Кітайскі камунізм і крыху сэксу

У сферы культуры ды ідэалёгіі кітайцы зноў выпрабавуюць межы дазволенага й збоўшага безпакарана. Зьяўляюцца сьмелыя кінафільмы, п'есы й кнігі, газэты сталі цікавейшымі, галоўная зорка кітайскага рок-н-рола зноўку выступае перад публікай, а сэкс і дэмакратыя (менавіта ў гэтым парадку) зноў у павестцы дня.

Добрае й лагоднае аблічча камунізму — маладая жанчына ў шаўковай блузцы (вядучая вядучы тэлевізійна-апошнім часам пачынае сваю праграму ўсмяшкай з прывітаннем: «Добрага вечару, тэлеглядачы». Даючы зразумець, што ідэалагічныя варты зьмяніліся, і сьвет культуры робіцца ўсё больш адчыненым, вядучы адмовіліся ад ранейшага прывітаньня: «Таварышы тэлеглядачы, добры вечар», якога цэлыя тры гады патрабавалі прыхільнікі жорсткай лініі.

«Таварышы» — у Кітаі ня проста слова, але сігнал трывогі. Калі ён гучыць, дык гэта папярэджаньне аб тым, што камісары ад культуры ня дрэмлюць. Калі ж яго не чуць, дык людзі ведаюць, што пакуль маюць магчымасьць павесіліцца.

«Ціск з боку ўраду зьмянсяўся, — сказаў адзін кітайскі журналіст, які апошнімі часамі часта трапляў у палітычную калатню. — Мы зноў можам дыхаць».

Сёньняшня дасупнасьць забаваў ды розных іншых цікавых рэчаў мае сваё палітычнае вымярэнне. Некалькі гадоў таму, калі ўлада прыхільніцаў жорсткай лініі дасягнула апагея, большасьць звычайных рабочых ды гарадзкой моладзі адчувалі ўжо ня столькі прыгнёт камунізму, колькі яго невераеўную нудоту.

КАХАНЬНЕ І ТРАКТАРЫ

Цяпер гэта пачынае зьмяняцца. На экраны паяўляюцца ня толькі дакументальныя фільмы пра перадавыя трактарныя заводы, але і любоўныя «мыльныя оперы». Ганконгскія фільмы, у якіх гэроі па-майстэрству валодаюць прыёмамi кун-фу, моцна адсунулі прапагандысцкі тандэт пра мужных дзеячаў камуністычнай партыі, якія ахвяравалі барацьбе свае маладыя жыцці.

Некаторыя кнігі ды газэтныя артыкулы закранаюць палітычныя праблемы й нават заклікаюць да большай дэмакратыі, але з найбольшым энтузіязмам артысты й глядачы парушаюць табу, якое дытычыць голага цела й сэксу.

«Голая»! — абвясціла буйнымі іерогліфамі газэта Міністэрства культуры, зьмяшчаючы фотаздымак за-

ходняй харахуні. У суправаджальным артыкуле цвяроза разважалася аб браку голай натуре ў кітайскіх кінафільмах. Аднак фота ўсё ж выглядала не да месца ў газэце, якая да апошняга часу служыла бастыёнам артадоксаў.

У адным шанхайскім тэатры мужчына з жанчынай нібы кахаліся за шыклою панэльлю, а ў пекінскім — актorka выйшла на сцэну ў адным споднім цялеснага колеру.

Парнаграфія ў Кітаі забаронена, але яна дае вялікія прыбыткі, таму выдаўцы шукаюць розныя прычыны, каб зрабіць на продаж штоколейчы нападзеньні прыстойнае. Адно выдавецтва ў Юхані добра зарабіла нават на танным буклеце, вокладку якога аздобіў калаж з кабечых грудзей ды галаў.

«Самыя распаўсюджаныя выпадкі гвалту над маладымі жанчынамі ў Кітаі» — абвясчае загаловак, выкананы буйнымі чырвонымі іерогліфамі. Прадмоўка памерам у абзац

растлумачвае, што мэта выдаўцоў — папярэдзіць жанчын пра пагрозы гвалту ды сэксуальнай зьнявагі. Наступныя 75 старонак складаюцца з канкрэтных прыкладаў. «Культурнае асяроддзе сьведчыць пра тое, што атмасфэра цяпер крыху разрадзілася, а эканоміка — на ўздыме», — сказаў Хэ Сін, сацыёлаг, які заўсёды трымаўся цвёрдагаловых, а сёньня спрабуе палепшыць сваю рэпутацыю.

ЗАБАРОНЕНАЕ, АЛЕ ПРЫБЫТКОВАЕ

Кантроль над кінамаграфіяй палаб, і кітайскія тэлеглядачы здолелі нарэшце ўбачыць фільмы Чжана Імоў, забароненыя ў Кітаі, але вылучаныя на прэмію Амэрыканскай акадэміі кінамастаўства.

Калі адзін кітайскі актёр старэйшага пакаленьня вярнуўся нядаўна ў Пекін пасля працяглага побыту ў замежжы, ён быў уражаны тым, як маладыя рэжысёры выпускаюць фільмы з зоркамі року, не пытаючы ў нікога дазволу. «Раней падобнае

Зоркі аб здароўі й каханьні (21—27 чэрвеня)

АВЭН пачуваецца стомлены ад адносін са сваім партнёрам. Аднак з 22-га пачнуцца зьмены да лепшага. Зьвярніце ўвагу на здароўе 26-га й 27-га чэрвеня. Усе важныя справы заплануйце на 23-га й 25-га. Не кахайцеся 23-га й 24-га.

БЫК павінен мець вытрымку, ня быць зайздросным і ня трэба нэрвавацца. Болей увагі надавайце здароўю: гімнастыка, бег і шпацир дапамогуць вам. Вітаміны (цыбуля, памідоры, салата) вельмі карысныя ў гэты час. Усе важныя мерапрыемствы пачынайце 24-га й 25-га.

БЛІЗЬНЯТАМ неабходна сачыць за здароўем 21-га й 22-га. У дарогу на гэтым тыдні лепш не выязджаць 22-га й 24-га чэрвеня. Сычэражыцца прастуды, траўмаў і аварыяў. Ад сустрэчы з сябрамі стане цяплей на душы. Фінансавыя справы ідуць нядрэнна, а адсюль і добры настрой.

РАКУ зоркі прынясуць навіны, зьвязаныя з замежжам. Мабыць, затэлефануе каханы. Пачаўся ваш час: бярыце адпачынак і ад'яжджайце на мора. 24-га й 26-га добрыя дні для розных справаў. Атрымаеце нечаканыя грошы, будзе добры настрой, а гэта і паўплывае на адносіны ў сям'і.

ІЛЬВУ неабходна пазьбягаць стрэсаў, сварак і канфліктаў. Захоцацца ў дарогу. Гэта зьвязана з бізнэсам

альбо з магчымасьцю атрымаць грошы. Добрыя для гэтага дні: 24-га й 26-га. Каханьне захопіць вас у палон 26-га й 27-га. Здароўе трымаецца на добрым узроўні.

ПАВЬНЕ на карысьць дыета й актыўнага дзеяньня. Новыя справы пачнуцца ўдала 25-га й 27-га. Патрэбен адпачынак... Добрыя навіны развёдуць дрэнны настрой. 25-га й 26-га ўзьнікнуць ідэі й планы, зоркі дапамогуць іх зьдзейсьніць. Каханыя ўступілі на шлях уздыму пачуццяў.

ШАЛІ будучы клопаціцца ня толькі аб сваім здароўі, але й аб сваіх родных. У многіх перамены ў асабістым жыцці. Юпітэр дапаможа зрабіць крокі на шляху да посьпеху. Зьвяжца чалавек, які падзеліць з вамі вашы праблемы. Нэрвавацца не патрэбна 21-га й 24-га.

СКАРПІЕНУ трэба наклапаціцца аб здароўі 22-га й 23-га. Знойдзецца сябра, які можа падвесці, зьвярніце ўвагу на яго словы й абяцаньні, але зрабіце, як лічыце неабходным. Больш адпачывайце. Удалы дзень для розных справаў — 26-га. Не турбуйцеся, калі справы будуць выходзіць з-пад кантролю 21-га. Дыета — рыба, цыбуля, салата й гуркі.

ЛУЧНІКА ўсё дрэннае абыдзе, добрае застанецца. Зоркі даюць уздым пачуццям, энэргію й прыга-

жосць. 26-га зможаце вырашыць адну з праблемаў і дамагчыся посьпеху з партнёрам. Сустрэчы, кантакты й сувязі. Рухацца па магчымасьці болей, 27-га раім збавіць тэмп і адпачыць.

КАЗЯРОГУ раім не траціць грошы. Сустрэнеце чалавека, які «западзе» у сэрца й выкліча цікавасьць. 21-га не рабіце закупы, асьцерагайцеся сварак і падманаў. Удалыя дні для работы й вырашэньня значных пытанняў 24-га й 25-га чэрвеня. 27-га вас наведвае добры стары сябра альбо сваяк.

ВОДНІКУ лепей ня мець справы з грашыма, рызыкуеце згубіць тое, што маеце. 21-га й 22-га на першае месца паўстане пытаньне аб здароўі. Дыета й адпачынак — вашы памагаты. Не ўжывайце салодкага й алкаголю. Можаце захварэць 23-га альбо 24-га. Новыя справы будуць удалымі й пасекою аптымізм.

РЫБЫ плаваюць у хвалях каханьня, узаемаразуменьня. Добры пачатак усіх спраў 24-га й 25-га чэрвеня. Вельмі карысны тварог, яйкі, малако й салата. Добры сябра прымусяць зьмяніць да яго адносіны. 23-га зьвяжца перашкоды на шляху да посьпеху.

Падрыхтаваў
А. КАНДРАШОУ.

8.25. Обзор событий недели. (Для глухих). **8.55.** Мультфильм. **9.20.** Фильм для глухих. **10.10.** Слово на воскресенье. (Для глухих). **10.20.** Приветствие. **10.30.** Местная программа. **11.30.** Программа для детей. **13.00.** «Семейный бумеранг». Серил пр-ва Англии. **13.45.** Красовские легенды. **14.00.** Путешествие во времени по странствам. **15.10.** Программа о животных. **15.40.** Концерт года. **16.00.** События недели. **16.30.** Час Ханной Берберой. **17.25.** Пособие для детей. **17.30.** Панорама. **17.40.** Чудесные события. **18.10.** Театр в кадре. **19.30.** Местная программа для детей. **19.35.** «Любовь среди воров». Комедия пр-ва США. **21.10.** Снежная студия. **22.00.** Панорама. **22.35.** Колесо фортуны. **23.10.** Было время. **00.00.** Документальный фильм.

18—24 чэрвеня 1993 г.

8

АПОШНЯЯ СТАРОНКА

Сьціслым радком

Яшчэ толькі распачалося лета, а на Нёмане ўжо спынілася навігацыя. Спала вада ў рацэ.

На мяжы ў Брузгах як найменей трохкіламетровая чарга. Людзі чакаюць па некалькі сутак. Шчодраліцца гарэлка, паляцца вогнішчы, забруджваецца й зьнішчаецца лес.

На аўтастаянцы каля чыгуначнага вакзала ў Горадні днём прагучалі два стрэлы з газавага пісталета. Мясцовыя гандляры цыгарэтамі й далярамі не падзялілі месца паміж сабой. Міліцыя разьбіраецца.

Канвэрсія на службе ў народа — гэты лёзунг даўно ўжо не выходзіць са старонак газэт. У Горадні «рассакрэчаны» аб'ект, які раней служыў грамадзянскай абароне. Бомбасховішча стала барам у цэнтры горада.

Футбольная каманда вэтэранаў Гарадзенскай вобласці ад'ехала ў Польшчу, дзе правядзе некалькі таварыскіх матчаў з замежнымі калегамі.

Цэлымі днямі на вуліцы Савецкай у Горадні стаіць машына, з яе гучна разнісяць музыка. Тут прадаюць білеты на канцэрты расейскіх артыстаў. Яны ня вельмі раскупляюцца.

У гарадзкім парку ніводнай вольнай лаўкі амаль цэлы дзень. Паўсюдна моладзь. Побач універсітэт і музычная вучэльня. Студэнты здаюць сесію.

Цяжка, як пасля хваробы, дыхаецца прадпрыемствам. Падаткі на ўвоз імпартнай прадукцыі падчас перавышаюць кошт саміх тавараў.

Аднаму майму знаёмаму, ўжо пэнсійнага ўзросту, праз сорак гадоў патэлефанавала жанчына, з якой ён быў знаёмы яшчэ ў маладосці. У яе ўсё добра: трое дзяцей выйшлі ў людзі, ёсць унукі, аднак майго знаёмца яна ніколі не забывала! Дарэчы, увесь гэты час яны пражылі ў адным горадзе.

Пасля працы ў Македоніі вярнулася знаёмая жанчына. Вось ужо два месяцы на роднай зямлі, а зноў звыкнуцца з нашым жыццём, з саўдэпаўскай псіхалогіяй ніяк ня можа.

Ф. МАЛЕЦКАЯ.

Ад Горадні да Сарагосы

Гарадзенскі мастак Сяргей Грыневіч удзельнічаў ў выстаўках у Польшчы, Летуве, Украіне, Расеі, Іспаніі й Германіі. Яго творы знаходзяцца ў музэі Максіма Багдановіча ў Горадні, варшаўскай галерэі «Брама», у прыватных калекцыях і банках іспанскага горада Сарагоса.

15 чэрвеня ў Горадні ў выставачнай зале на вуліцы Э. Ажэшкі адчынілася выстаўка карцін С. Грыневіча.

Фатаграфаванне
А. УЛАДАСЕВІЧ.

Крымінальная хроніка

Увечары, каля 23-х гадзін побач з гатэлем «Турыст» невядомыя напалі на жыхара Беластока, які выйшаў з рэстарана на падпітку, пабілі й абрабавалі яго. Адабралі 43 даляры ЗША, 35 тысяч рублёў, зьнялі летнік і туфлі.

Пошук рабаўнікоў працягваецца.

На КПП «Парэчка» затрымана грамадзянка Польшчы, якая спрабавала вывезці 55 блокаў цыгарэт «Мальбара».

У той самы дзень за вываз пральнай машыны й чатырох аўтамабільных крышак затрыманы два летувісы.

Амаль у дзве гадзіны ночы спрацавала ахоўная сігналізацыя кавярні «Адпачынак» па вуліцы Давата-ра, што ў Горадні. На другім паверсе будынка аператыўнай групай быў затрыманы супрацоўнік малога прадпрыемства.

Падчас пашкоджання пульты кіравання ў цэху Бярозаўскага шклозавода «Нёман» Лідскага раёна, дзе вырабляюць шклянкі, гарачае шкло трапіла на варштат. Адбылося загараанне. Агнём знішчана 300 мэтраў электрычнага проваду, сапсаваны 8 электрарухавікоў. Страты ад пажару склалі 200 тысяч рублёў.

У саўгасе «Рось» Ваўкавыскага раёна скрадзены ядахімікаты «Цілт» і «Раўндон». Колькасць і кошт іх высвятляецца.

За крадзеж ядахімікатаў са склада саўгаса «Большавік» Слонімскага раёна затрыманы навучэнцы Жыровіцкага саўгаса-тэхнікума. Сума ўкрадзенага склала 26 546 рублёў.

Са склада ГЗМ калгаса «Нёман» Лідскага раёна скралі 616 літраў паліва А-76. Злодзеі прабілі дзірку ў бочцы з палівам, а склад нікім не ахоўваўся.

Падчас інкасацыі дзённай выручкі арэнднай крамы № 1 у г. Лідзе выяўлена падрабная купюра Расейскага банка вартасцю 5 тысяч рублёў. На ёй не было нават вадзяных знакаў. Узбуджана крымінальная справа.

А. ІВАНОВ,
сябра прэс-групы УУС аблвыканкама.

Рынак

Пасля апошніх падаражанняў цэны на рынку таксама ўзраслі. Нават зеляніна, якой шмат паўсюдна, не таньнее. Весаляе толькі ад таго, што рынак аблюбавалі музыкі. Раней можна было бачыць толькі дарослых, а ў мінулыя выхадныя канцэрты Вівальдзі ігралі на скрыпках дзве дзяўчынкі — дзевяці й дванаццаці гадоў.

Цэны на некаторыя харчовыя тавары на Гарадзенскім рынку ў мінулыя выхадныя:

Сьвініна, 1 кг — 900—3500 руб.
Бараніна, 1 кг — 2000 руб.
Вэнджаніна, 1 кг — ад 1100 да 3200 руб.
Сала, 1 кг — 1000 руб.
Шынка собская, 1 кг — 2000 руб.
Масла, 1 кг — 1100 руб.
Глушч, 1 кг — 500 руб.
Сьмятана, 1 л — 600 руб.
Сыр «Расейскі», 1 кг — 1400 руб.
Сыр собскі, 1 кг — 350 руб.
Салата — 20 руб.
Кроп — 10 руб.
Чарэшні, шклянкі — 130—150 руб.
Цыбуля, пучок — 15 руб.
Морква — 50—80 руб.
Трускаўкі, 1 кг — 800—900 руб.
Рэзька, пучок — 100 руб.
Яйкі, дзесятак — 200—250 руб.
Гуркі, 1 кг — 350—400 руб.
Памідоры, 1 кг — 1000—1100 руб.
Рыба «Гарбуша», 1 кг — 2000 руб.
Мёд, 1 кг — 1500 руб.
Разынкі, 1 кг — 1200 руб.
Яблыкі, 1 кг — 700 руб.
Бананы, 1 шт. — 300 руб.
Ружы, 1 шт. — 150—400 руб.
Абрыкосы, 1 кг — 1700 руб.
Гарэлка, 1 бут. — 700 руб.
Даляр ЗША — 1240—1250 руб.

М. ЖЫЛЕУСКАЯ.

АНАНІМ

Апавяданьне

(Працяг. Пачатак на 5-й стар.).

У мяне бо таксама быў дзень вялікага выступу. Як у тым панавым апавяданні. Пан мог бы пра гэта няблага напісаць. Звычайная справа. Паехалі ўдвая ў Казімер. Елі полудзень. Сьмяяліся, бавіліся, збіралі кветкі. А потым, напэўна, спалі разам. Ва ўсякім разе на тое выглядала. Але ўсё было зусім інакш. Гэта была мая жанчына. Напраўду мая — тая, што была мне прызначана Богам, прыродай і ўсё астатняе. Спаткаў яе, але толькі запозна. Яна таксама спаліла сябе з іншымі. Ведаю, што яна некалі чакала мяне, выглядала на вуліцу. А потым пачала непакоецца, што я не прыйду й што можа мяне наогул няма. І тады яна зманіла іншаму.

Ніколі перад тым я ня бачыў яе. Яна села ў мой самаход каля «цэнтральнага». Назвала нейкі адрас, а я ўбачыў у лютэрку яе твар. Быццам бы токам мяне трапіла. Потым мы размаўлялі, а мне ўсё здавалася, што гавару адно глупства. Я ведаў, што вязу за плячыма цэлы сьвет. Ехаў асыярожна. Яна апавядала нешто пра Жэшу, пра сябе. А я слухаў. Ніколі й нікога так ня слухаў, як яе. Мы вылезлі з самаходу ў Старым Месьце, й я дакрануўся

яе рукі. Яна паглядзела на мяне вывучальна, нібы жартаўліва, але разам нейк страшэнна паважна. Я змоўк. А потым усё было як сон. Пан можа мне верыць, а можа й не. Я ведаю, што тое, пра што пішу, выглядае маной. Сам жа я, калі думаю пра гэта, дык мне пачынае здавацца, што тое быў нехта іншы, ня я. Ня я. Мне закарцела паказаць ёй увесь сьвет. Не. Няпраўда. Нейк трэба зважаць на словы. Я хацеў убачыць увесь сьвет разам з ёй. Мы ўжо анічому не здзіўляліся. Ані яна, ані я. У яе была нейкая важная справа ў міністэрстве. Дзеля гэтага прыехала. (Мовіла яна яксыці сьпеўна-забаўна). Нічога не зрабіла. Мы паехалі ў Казімер. Дождыкі зьмяніліся сонцам. Хмары здаваліся нейкімі звар'яцелымі. Мы хадзілі па тым горадзе. Усё было зялёна-бела-блакітным. Чырвоным таксама. Яблыкі ляжалі проста на вуліцах. Пахла імі. Гэта райскі зьмей прапаноўваў іх нам на кожным кроку. Мы не паддаліся спакусе. Я раптам зразумеў, што дагэтуль здраджваў з уласнай жонкай гэтай жанчыне, якая стаяла побач мяне. Пра нашы сем'і мы не размаўлялі. Увогуле слоў было ўсё менш. Здаецца, мы ўсё больш баяліся адно аднаго. І разам мы

ўсе болей чуліся шчаслівымі.

Зрэшты, ня ведаю, ці сапраўды ўсё было менавіта гэтак. Ня ведаю. Нічога сёння ня ведаю. Яна ўцякла ад мяне ўжо на вуліцы ў Варшаве. Як глупак я чакаў яе да паўночы на тым самым месцы. Я ня ведаў нават яе прозьвішча. Нават яе не пацалаваў. Яна баялася. Была мудрэйшай за мяне. Ведала, што нам ужо ня стане сілы, каб будаваць усё наноў. Я ўсё разумею. Але ўсё адно не магу перастаць пра яе думаць. Таго праведзенага з ёю дня, і я ведаю гэта дакладна, мне павінна хапіць да канца жыцця. І гэта страшна. Вось чаму я ўсё гэта й напісаў. Няважна, калі хтось узлазіць на падаконьне й крычыць. Важна потым ягонае маўчаньне.

З паважаньнем — шафёр таксоўкі.

РОЗА Ежы Пшызьдзецкага
Перакладаецца шырока ў сьвеце. На беларускай мове дагэтуль не друкавалася. Гэтае апавяданьне ўзята з апошняга зборніка пісьменьніка «Амаральныя апавяданьні». Пераклаў з польскай мовы С. Астравец.

«ПАГОНЯ»

Рэдактар С. АСТРАУЦОУ

Заснавальнік: культурна-асьветніцкі фонд «Бацькаўшчына»

Адрас рэдакцыі: 230023, г. Горадня, вул. Дамініканская, 1.
Тэлефоны: 45-29-96, 45-41-83.
Газэта выдаецца штотыдзень па пятніцах.
Індэкс 63124. Ліцэнзія № 465.
Фотанабар, афсэты друк.
Гарадзенская вабласная ўзбудынная друкарня: 230003, г. Горадня, вул. Паліграфістаў, 4.

Падпісана да друку 17.06.1993 г.

Тыраж 3075 паасобнікаў. Замова 2898